

[Henrik Dam Kristensen]

Det er sådan, at vi i dag har en virksomheds-skatteordning, som på mange måder er anvendelig. Men i det hele taget tror jeg, at det er betænkeligt at ordne de problemer, som tørke giver, over skattebilletten. Der vil være mange, som ikke vil være i stand til at hensætte midler til den ene eller den anden ordning. Ofte vil det typisk være yngre landmænd, som vælger at investere i stedet for at hensætte, og det kan jo være meget fornuftigt. Andre ville måske vælge – og ikke uden grund – at forhøje privatforbruget, fordi det i forvejen er meget lavt, så jeg er sikker på, at ligegyldig hvilke ordninger vi lavede, ville der være en række, specielt yngre, landmænd, som ikke ville være i stand til at udnytte dem.

Endelig må jeg sige, at det vel er en dårlig vane, vi har her i Folketinget, at alle problemer skal klares over skattebilletten på den ene eller den anden måde.

Jeg vil slutte af med at sige, at jeg synes, hr. Rønholt klart dokumenterede, at det formodentligt vil være vanskeligt med en privat forsikringsordning, men at den solidariske løsning ser ud til at være det, der måske kan være brugbart her.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Ikke særlig overraskende foreslår Socialdemokratiet en solidarisk ordning. Nu er vi i gang med både nationalt, i EF og på verdensplan at skabe markedsøkonomiske vilkår for landbruget. Hvis Folketinget den ene gang efter den anden spænder et sikkerhedsnet ud under en vis gruppe af udøvere og sender regningen videre til resten, ja, så vil markedsøkonomiske kræfter ikke få lov til at afspejle virkeligheden. Landmænd, der køber jord af så ringe bonitet, at tørkeskade er særdeles sandsynlig, vil under normale forhold, under markedsøkonomiske vilkår, jo heller ikke betale særlig meget for jordtyper af den art, og de kan jo i øvrigt ofte sikre sig med etablering af vandingsanlæg. Men hvis landmænd, der gerne vil sove roligt om natten, ønsker at erhverve den noget dyrere og dyrkningssikrere jord, finder jeg det ejendommeligt, at de bagefter derudover også skal være med til at betale for dem, som er parat til at tage den risiko, som de andre ikke er.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det, jeg må udlede af hr. Rønholts sidste indlæg her, er, at de, som har været heldige og har mulighed for at bosætte sig på de bedre jorder, hvor muligheden for tørke ikke er så stor, skal få lov at fortsætte, og så må de andre sejle deres egen sø. Det er selvfølgelig et synspunkt at have; det er så et synspunkt, vi ikke deler i Socialdemokratiet. Vi må også konstatere, at hr. Rønholt og det parti, han repræsenterer, ikke ligefrem havde den store pung fremme efter sommerens tørke her, så der er ikke for de mennesker – som jeg kan vurdere det – mulighed for de store statsmidler i fremtiden. De skal have lov at sejle deres egen sø. Det synes vi i Socialdemokratiet ikke er rimeligt.

Mejdahl (V):

Fremskridtspartiet har holdt ord, og det skal man jo normalt ikke klandre nogen for. Fremskridtspartiet vil ikke tage medansvar for tørkepakken, uden at dette beslutningsforslag om forsikringer bliver vedtaget.

Nu kunne jeg så vende det om og sige, at når Fremskridtspartiet ikke vil hjælpe landbruget og dermed også Folketinget med tørkepakken, vil Venstre heller ikke støtte beslutningsforslaget om private forsikringer af landbrugets afgrøder. Men den form for argumentation skal jeg lade ligge. Vi har bedre argumenter for at sige nej; for vi siger nej.

I Venstre mener vi, at det er overflødigt at lovgive på området. Der er intet til hinder for, at forsikringselskaber tilbyder landbruget en afgrødeforsikring; haglskadeforsikringen er jo et eksempel. Og hvis landbruget beder om en forsikringsordning, tror jeg også, at de får et tilbud fra forsikringsselskaberne. Når det ikke allerede er sket, er det, fordi det vil være svært at lave en rimelig ordning, som både virker, og som kan betales, og man har ikke skønnet, at det var umagen værd. En lov herom ville heller ikke gøre det lettere. Alternativet, som er skitseret i beslutningsforslaget, en privat katastrofefond, er vel mindst lige så umulig.

Venstres bud på vejrligets problemer er, at man lader landmanden selv beholde nogle flere af de penge, han tjener, og så må han også klare de udsving, der bliver i indtjeningen – også på grund af vejrliget. Konjunkturudligningsfonden er jo et eksempel herpå. Det giver den enkelte landmand en større frihed og uaf-